

"La censura promou els meus treballs"

John Waters, director de films sorprenents com *Pink Flamingos* o *Hairspray*, parla de la seva última pel·lícula, *Pecker* —una reflexió al voltant dels canvis que acompanyen la popularitat— i analitza la importància de l'humor i la provocació en la seva filmografia.

Nova York. Cor de la ciutat. Hivern. Fred gelat. Plou intensament. No importa gaire. Els admiradors de John Waters fan cua a llibreries i cinemes per comprar el seu últim llibre, *The Director's Cut*, o mirar el seu últim film, *Pecker*. Aquest director, anomenat el "Papa de les Escombraries", porta a l'esquena alguns dels films més emblemàtics i estranys de la història del cinema: *Pink Flamingos*, *Mondo Trasho*, *Hairspray* o *Cry Baby*. "Mai no he volgut escandalitzar; la meua veritable intenció sempre ha estat de fer riure", diu irònicament Waters tot signant exemplars del seu llibre.

Viu a Baltimore, on té l'oficina. Però també li agrada Nova York, on té un preciós apartament a la part més bohèmia de la ciutat, a l'East Village, on tots els estudiants de la ciutat fan de les seves. "No ho sé, Nova York té una química especial, t'atreu encara que no vulguis; s'hi respira art pertot arreu. Sempre dic que hi ha una mena de cortina d'ironia entre aquestes dues ciutats. Són dos extrems que m'atreuen moltíssim".

—*La fama pot trastocar una persona?*

—Si no es controla, no hi ha dubte que sí; et pots arribar a creure el centre de l'univers. De totes maneres, les coses no funcionen d'aquesta forma; tot és, més aviat, com una gran empresa, tot es regeix pel corporativisme. Edward Furlong em va dir en privat que se sentia plenament iden-

tificat amb Pecker perquè la popularitat l'ha arribat a afectar seriosament. Em va confessar que detestava els lavabos públics perquè tothom l'hi reconeixia i li volia veure el penis.

—*Després de veure el seus films i de llegir el seus llibres arribo a la conclusió que li agrada de criticar i descriure la realitat. Es considera un crític social?*

—En certa manera, suposo que

"Sempre m'ha semblat curiós que milions de persones volguessin vestir-se, pentinar-se i comportar-se com Bogart o Liz Taylor."

sí, encara que sigui una definició terriblement intel·lectual [rialles]. Sempre dic que la ironia transita tots els meus treballs, i per això és més fàcil de criticar tot allò que ens envolta. Sóc un humorista i fer riure és la meua feina, encara que cal ser molt intel·ligent per a fer-ho bé i amb elegància.

—*Per què va triar actors tan coneguts com Christina Ricci, Lili Taylor, Edward Furlong o Martha Plimpton per a Pecker?*

—Tots tenen un currículum molt important i solen triar-se els pa-

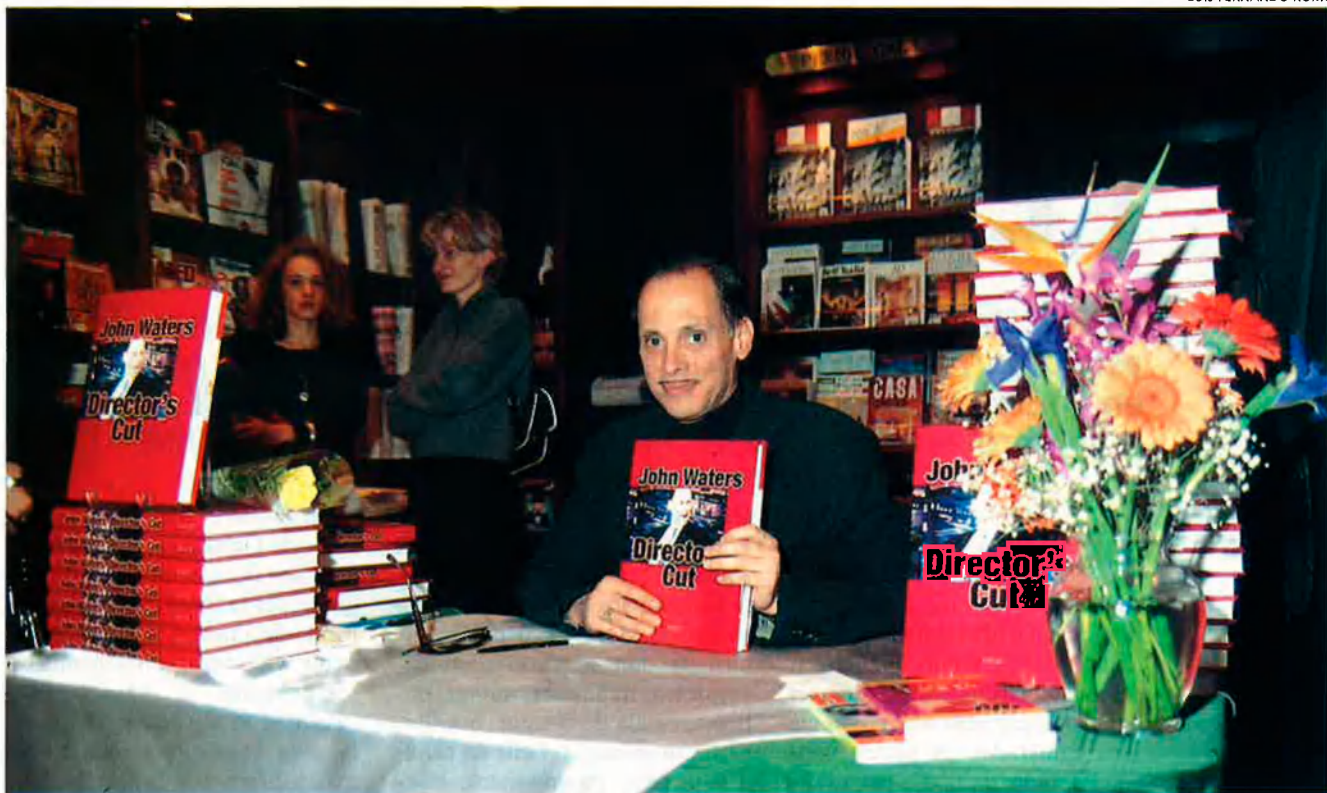
pers amb molt de compte. Són uns professionals difícilment encasellables; projecten quelcom d'especial que es deixa veure a la pantalla. Crec que Furlong era l'únic actor capaç de fer de Pecker, un noi de la classe treballadora de Baltimore que arriba a ser una gran estrella a Nova York gràcies a la fotografia i que, després d'assaborir l'èxit, vol recuperar el passat a poc a poc. Necessitava algú amb molta sensibilitat per a fer un paper tan complicat, i Furlong ho ha aconseguit, ell que mai no havia fet comèdia. Christina, Lili i Martha són encantadores i van donar al seu paper un toc molt personal.

—*Tot artista prova de reflectir-se en les seves obres. Hi ha elements autobiogràfics a Pecker?*

—A vegades em penso que Pecker sóc jo i unes altres que no. Vull dir que la fama, els diners que es guanyen, el món de la fotografia i de l'art... tenen molt a veure amb mi. Però quan jo vaig començar no pertanyia a la classe humil, era molt ambiciós. En realitat m'identifico molt més amb la Christy, la germana petita d'en Pecker, que sempre menja llaunadures.

—*Per què ha volgut donar un nou significat a films com Susan Slade o Peyton Place amb el seu últim llibre, Director's Cut?*

—Amb la fotografia he complert un dels meus somnis. De jove havia vist molts films que recordava agradablement, però, en tornar-los a veure, no em van semblar tan bons. Per això vaig decidir de recollir els fotogrames

d'alguns films d'aquests i fèr-ne la meua pròpia versió, com si fos un nou rodatge.

—Però és molt dur amb l'Star System...

—No, no, m'agrada molt l'Star System. De fet, quan vaig començar a fer films casolans, vaig convertir en estrelles molts amics meus, ha, ha. Sempre m'ha semblat molt curiós que milions de persones volguessin vestir-se, pentinar-se o comportar-se com Humphrey Bogart, Elizabeth Taylor o Julie Andrews.

—El sexe, l'ambigüitat, la violència... són elements clau del seu cinema. Com ha anat la relació amb la senyora censura?

—Mira, la MPAA no volia el títol ["pecker" és un terme divertit per designar el membre viril] i ens vam querellar. Vam guanyar, però el film va ser classificat R als Estats Units. La censura sempre m'ha ajudat a promoure els meus treballs. En general em fa riure, encara que sempre he fet allò que m'ha donat la gana. Allò que abans era escandalós ara ja no ho

és, i això és bo perquè la societat evoluciona.

—Llavors suposo que li deuen plaure tots els directors que van contra corrent?

—M'agraden moltíssim els realitzadors que arriben als extrems i aborden temes prohibits. Vostès tenen un home amb molt de talent, que és l'Almodóvar, encara que també m'agraden Martin Scorsese, David Lynch o Todd Haynes.

"Sóc un humorista i fer riure és la meua feina, encara que cal ser molt intel·ligent per a fer-ho bé i amb elegància."

Luis Fernando Romo

Com aconseguir les pel·lícules d'EL TEMPS

Subscriptors:

- Demanant-les per telèfon al 902 13 10 25 (o al 00 34 963 524 869 des de fora de l'Estat espanyol)

No subscriptors:

- Demanant-les al quiosc
- O bé retallant aquest anunci i enviant-lo a EL TEMPS (Av. Baró de Càrcer, 40. 46001 València) amb les vostres dades (nom, adreça i telèfon)

Preu: 800 ptes. per vídeo +375 ptes. de despeses de lliurament

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Consell de Mallorca
Cultura i patrimoni

LAURE I
VIDEO HOGAR®

EL TEMPS
15